

SAM KING

ÚTEK ZO ZEME
VYHNANCOV

Sam King

**Útek zo Zeme
vyhnancov**

ISBN 978-80-570-2461-3

*Venujem Markosovi
za to, že dokázal znášat' moje řeči.*

Kapitola prvá: Legenda

Na začiatku boli bohovia. Najvyšší z nich, Krom, ten, ktorý stvoril svet, ten, ktorý naučil svoj ľud tajomstvo ocele, ten, ktorý rozdelil život medzi pokolenia ľudí a reptiliánov, ten bol ako hodinár. Jeho starší brat Ymir, boh mrazu a zimy, sa nemohol zmieriť s tým, že celému svetu, celému šíremu Kozmu, vládne jeho mladší súrodenec. To on mal zdediť všetko. To on mal byť pánom nad zemou aj nebesami. Preto, ako legendy hovoria, sa spojil s démonom Jhebbal Sagom, okrídlenou príšerou s telom hyeny, rohami capa a chvostom škorpióna. Proti nim stál Ymirov a Kromov najmladší brat Mitra, boh múdrosti, vzdelanosti a umenia, Set, hadí boh uctievaný ako reptiliánmi, tak kmeňmi Stygijcov a bohyňa s dvoma tvármi, bohyňa plodnosti, telesnej lásky a rozkoše, bohyňa Derketo. Za vidinou víťazstva a blahobytu sa k Ymirovi a Sagovi pridali ľudské kmene Severanov a iných kmeňov, ako Kušitov a Šemitov, zväčša z púšte. Práve títo barbari napadli reptiliánov, navonok možno nepríjemných až odporných, ale inak rozumných a plnohodnotných tvorov sídliacich v meste bez mena.

Ľudia boli v silovej, ale aj početnej prevahe. Mitra si bol vo svojej prezieravosti tejto nevýhody vedomý a vedel, že vojne sa nedá zabrániť. Preto nakázal svojim nasledovateľom, národom Aquilónie, aby okolo celého územia, od púšte až po vulkán, postavili stĺpy držiace nepreniknuteľnú bariéru pre čokoľvek živé, bariéru však len jednosmernú, aby ktokoľvek, kto vojde, nemohol zvestovať o tom, čo videl. Samozrejme, nechceli uzavrieť aj sami seba, preto vyhotovili prsteň obsahujúci drahokam zliaty z iných drahých kameňov, chladený slzami oboch rás, odliaty v forme nazvanej Srdce pieskov a kovaný najvyšším z ľudských kňazov boha Seta. Tento šperk nesmiernej hodnoty podarovali Marlathovi Bossonskému spolu s poslaním, aby rozšíril vznešené tradície Mitrovskej kultúry ďalej. Traduje sa, že keď odchádzal, mal plášť z levej kožušiny, a preto aj neskoršie, sa ním založené kráľovstvo Leokarnassu nieslo v znamení zlatého leva. Sám Set mal pre celú situáciu iné riešenie. Prihovoril sa triumvirátu bezmenného mesta, zloženého z učenca menom Archivár, stratéga Vojnára a hlavného reptiliánskeho kňaza Barra, aby im oznámil, že treba oženiť jedného z ich synov, a tak upevniť spojenectvo s kmeňmi na východe.

Ba práve tam, hlboko v džungli, bolo mesto Lemurie, ktorému vládol kráľ Xotli a kráľovná-čarodejníca Razma. Tých oslovila bohyňa Derketo a prikázala, aby si ich najkrajšia a najzdravšia dcéra zobrala za muža Vojnárovho syna, princa mesta bez mena. Keďže Lemuriáni uznávali matriarchát, počúvli tieto slová a vydali svoju princeznú za jaštera. Ani nie po roku sa im narodilo dieťa. Ich prvý a posledný syn. Mal síce ľudské držanie tela, vlasy, dokonca ani nedisponoval chvostom, no jeho jazyk bol rozdvojený a úzky, jeho oči pripomínali oči hada a nemal ani žiadny nos, len dve dierky uprostred tváre a dokonca ani žiadne zuby, okrem dvoch hadích tesákov s jedovými žľazami. Keď princ mesta prvýkrát uvidel svojho syna, bol znechutený nielen z neho, ale aj sám zo seba a hlavne zo svojho otca, ktorý ho donútil spáchať takýto zločin proti prírode.

Postavil sa mu, no zlyhal a bol uvrhnutý do arény uprostred pieskov, kde bojoval s drakom a nakoniec podľahol popáleninám. Vojnár ho chcel nechať supom, no Barr, ktorý bol na sklonku života, vyslovil posledné pranie, a to, aby bol princ pochovaný do Setovho chrámu uprostred mesta namiesto neho. Vojnár nemohol starého priateľa odmietnuť, tak s veľkou nechúťou vykonal jeho vôľu. Princezná ostala v paláci sama s dieťaťom. Hoci bolo škaredé, cítila z neho dobro. Na rozdiel od manžela prijala syna za svojho a starala sa oňho až do dospelosti. Niektoré pramene dokonca spomínajú aj tento presný detail: Keď matka svoje dieťa práve krmila, uhryzlo ju do prsníka. Bála sa, že zomrie, no nechcela syna pustiť z rúk hladného. Tak ho krmila ďalej, až kým nebol sýty. Ani potom si ju smrť nenašla a spokojne vychovávala syna ďalej. Podľa autora tohto dodatku ide o dôkaz, že to skutočne bola dcéra dvojtvárej bohyne.

Vojna na čas utíchla. Set už si myslel, že je všetko hotovo, teda až do doby, kým Severania nezničili akvadukt vedúci vodu z horských prameňov až do stredu púšte, do mesta. Archivár sa sám rozhodol ešte zachrániť situáciu a vydal sa na miesto, nazývané Kruh mečov, kde sa schádzali náčelníci ľudských kmeňov. Odpoveďou na jeho prosby bola len salva šípov priamo do hrude. Vtedy sa už dospelý muž, napoly človek, napoly jašter, postavil do čela armády svojich poddaných a vytiahol na sever. Vyplienili niekoľko osád, až dorazili k zasneženému mostu vedúcemu cez poslednú rieku medzi zvyškom krajiny a sopkou. Tam boli z oboch

smerov napadnutí armádou ľudí. Tí, čo nepomreli, unikli do hlbín kráteru, kde už o nich nikto nikdy nepočul.

Muž, chlapec, dedič, nádej, ktokoľvek – prežil takisto, ale ostal uväznený v kamennom paláci neďaleko odtiaľ. Keď sa toto jeho matka, princezná Lemurie, dopočula, zbalila sa a bez slova odišla. Jej otec, kráľ Xotli, vedel, koľká bije. Zradil svoju ženu, stelesnenie svojej bohyně a začal prosíkať démona Jhebbala Saga, aby ho aj jeho ľudí ušetril. Ten sa podľa rozprávačov len zasmial na celú Zem a premenil takmer každého obyvateľa mesta Lemurie, vrátane kráľa, na opicu. Nemal však moc nad tou hárskou, čo ostala verná svojej matke, bohyni Derketo. Kráľovná, zničená toľkými stratami, prišla o rozum. Posadila sa na trón do svojich komnát a tam zostala sedieť nevedno dokedy. Vojnár, tušiac, čo bude nasledovať, prehlásil svoj národ za vyhynutý. Na znak rezignácie odhodil žezlo triumvirátu do stoky, postavil sa na najvyšší bod námestia priamo pred Setov chrám a čakal na svoj skon.

Najsmutnejšie bolo, že Krom, jediný, kto tomu mohol zabrániť, sa tváril, akoby ani nebol. Z tejto vojny nemal nakoniec osoh nikto, keďže ľudia, hoci už slobodní, boli uzavretí viac než predtým. O akom-takom benefite by sa dalo hovoriť len zo strany Yoga, boha ľudožrútov.

Kapitola druhá: O mnoho generácií neskôr

Vojak kráľovskej armády Leokarnassu, Roman, syn starého vojenského dôstojníka Rema, sedel na barovej stoličke a držiac v rukách karafu piva spieval spolu s ostatnými typickú pieseň ich kráľovstva:

„Vivat, Sofia!
Pivo ma opíja,
vína však ešte dost’!
Vypi si tiež teda,
tiež budeš veselá,
ockovi na radosť!“

Táto pieseň bola šenkárskym posmechom bohu Mitrovi, starému božstvu, na ktoré sa počas prosperity kráľovstva takmer zabudlo a ostalo po ňom len množstvo chrámov a svätýň. Jeho dcéra Sofia bola často vykresľovaná karikaturistami ako učiteľka snažiaca sa vychovávať neposlušné deti, zatiaľ čo ju mužská ruka štípala na zadku. Dokonca ani Mitrovi kňazi a kňazky si nezachovali striednosť. Z viníc okolo chrámov boha múdrosti putovalo čoraz viac do ich vrecka než na obety. A o Sestrách Sofie, ženskom ráde, bolo široko-d’aleko dobre známe, že vedia aj všeličo iné, než len myslieť. Niet teda divu, že dochádzalo k takej dekadencii. Sám Roman za tým ale nevidel viac než svet okolo seba, ktorý aj tak neovplyvní. Prečo by ho to aj trápiť malo? Ani on nikoho netrápil ako malá polosirota snažiaca sa o uznanie jediného rodiča. Preto radšej pil. Mohol si to predsa dovoliť. Nielen pre svoj žold, ale aj vďaka rozľahlej a výdatnej pôde jeho otca.

Keď sa raz tackal nazad do rodinnej vilky kúsok za hlavným mestom, odchytili ho tesne pred hradbami justiniáni, špeciálne jednotky súdnej moci ríše Leokarnassu. Takmer nepríčetného ho dotiahli pred vrchného prokurátora, ktorý ho obvinil z vraždy ostatných členov jeho rodiny. Roman nebol síce v stave hájiť sa, ale tvrdil, že on celý večer len popíjal. Až neskôr mu došlo, čo sa vlastne stalo. Žiadny z jeho dobre zaplatených kumpánov nepotvrdil, že by sa toho večera v niektorom pohostinstve nachádzal. Ba niektorí pridali aj to, že ho videli, ako sa so zakrvaveným nožom vykráda z domu. Prokurátor rozhodol, že jeho neprávom urýchlene nadobudnuté majetky prepadnú štátu a on bude za trest poslaný do Zeme vyhnančov. Išlo o miesto, kde sa všetky ríše, malé alebo

veľké, zbavovali svojich lotrov. Ihneď po rozsudku ho zavliekli na loď, prikovali v podpalubí a niekoľko dní ho bez jedla a len s trochou vody vliekli z Leokarnassu okolo pobrežia smerom na juh, až kým sa náznaky civilizácie úplne nestratili. Kedysi váženého občana a vojaka hodili za hranicu, odkiaľ nebolo úniku a nechali ho zomierať ako psa.

Roman sa ocitol na rozpálenom piesku, vysušený ako drevo na kúrenie. Nemal ani tušenia, kde je, no vedel, hoci matne, prečo tam je. Všetkou silou, čo mu ešte zostávala, sa snažil vytiahnuť na piesočnú dunu. Horkotážko sa na ňu vyškriabal a už-už sa sypal dolu na druhú stranu. Dopadol na niečo nepríjemne tvrdé a pichľavé. Keď rukou odhrnul pár zrník piesku, zistil, že leží na ľudskej kostre. Pokúšal sa odtiaľ dostať, ale prichádzajúca piesočná búrka mu veľmi nepomohla. Aby neprišiel o zmysly, zavrel oči, zapchal si uši a ľahol si tvárou dole na zem. Posledné, čo videl, bola postava v maske dívajúca sa jeho smerom.

Prebral sa v pohodlnej hojdacej sieti na terase neznámeho domu z pálených hlinených tehál. Zobudilo ho nepríjemné šteklenie na pravej ruke visiacej von zo siete. Obzrel sa a uvidel včelu zapletenú medzi jeho chlpmi. Opatrne, ale čo najrýchlejšie sa po nej zahnal druhou rukou. Tá mu však niekde na polceste ostala stáť. Pozrel sa nahor a tam jeho oči prvýkrát spozorovali ju. Ženu hnedej pleti odetú vo zvláštnom, až eroticky pôsobiacom, čiernom odeve doplnenom zlatými šperkami. Nohy nemala práve najdlhšie, no udržiavané a stehná široké, ochotné a schopné odolať aj silnému náporu. Vyššie jej spomedzi spleti remeňov a príveskov vytŕčali dve krásne guľaté ňadrá. Roman nesmelo presunul svoj pohľad ešte vyššie, kde ho čakalo mierne preľaknutie, keďže táto žena mala tvár schovanú pod maskou z človečej lebky. Tá prekryvala len tvárovú časť, i to nie celú, takže bolo vidieť jej dlhé čierne vlasy zviazané do copu zlatou sponou a plné výrazné pery. V ruke, ktorou nezvierala Romanovu hornú končatinu, držala kovový pohár. Jej gaštanové oči uprene hľadeli najprv na Romana, no potom klesli k zakliesnenému hmyzu a nasledovala ich aj postupne uvoľnená ruka, ktorá behom sekundy úbohú včelu opäť vypustila na slobodu.

Žena sa vzpriamila, podala Romanovi kalich a jej pery vyslovili neopísateľným, nepredstaviteľným, ale úchvatným hlasom slová: „Pi!“ Roman, ešte stále zaujatý touto osobou, sa neodvážil odporovať. Oboma rukami pevne uchopil čašu a usrkol si mlieka s včelím medom. Nápoj mu vrátil krv do žíl, no skôr, než by stihol poďakovať, žena riekla: „Vieš, prečo

sú včely dobré?“ „Áno,“ povedal. Záhadná žena sa usmiala, odhrnula záves a odišla. No ešte predtým ukázala rukou na kus záhradného nábytku: „Na stole máš nejaké oblečenie...“ Až vtedy si Roman uvedomil, že je úplne nahý. Hoci išlo o starovek, kde sa na to toľko neprihliadalo, zaujímal sa, ba priam až túžil vedieť, či jeho proporcie táto žena nejako podrobnejšie neskúmala. Rýchlo sa obliekol do prostej, ale pohodlnej ľanovej polokošele, nohavíc previazaných povrazom, sandál z dreva a nasledoval svoju hostiteľku či väznicu.

Cez koráľkový záves prešiel do útulnej obývacej miestnosti spojenej s kuchyňou nachádzajúcou sa naľavo od predných dverí. Kupodivu, na to, na akom mieste sa nachádzal, zazrel v nej tehlovú stavanú piecku, d'alej príhodne tvarovaný drevený kredenc a skrinky, dokonca aj akýsi podivný kamenný trezor, na ktorého spodku bol, ako zistil, keď otvoril presne doliehajúce dvierka, ľad. V opačnom rohu miestnosti stál nižší okrúhly stolík a okolo neho pár prútených stoličiek bez operadla. Na stene nad ním bola zavesená vypchatá trofej – hlava mŕtveho krokodíla. Roman k nej pristúpil bližšie a práve v momente, keď sa jej chcel dotknúť, sa ozval hlas tej neznámej ženy schádzajúcej zo schodov. „Prekrásne zvierka, však?“ povedala a oprela sa jednou rukou o stenu čelom k Romanovi. Ten sa na hlavu ešte raz pozrel a prikývol tou svojou. „Veľmi rýchle a zúrivé,“ dodala a druhou rukou si akoby výstavne prešla po hrudi až k pásu, „ale ja som tiež veľmi rýchla! A ako tu vidíš, ešte zúrivejšia!“ Roman odstúpil pár krokov dozadu. Žena sa pustila do smiechu. „Neboj sa!“ potláčala ho, „Keby som ťa chcela zabiť, ani by som ťa sem neťahala!“ Zvláštnym spôsobom mu odľahlo. „Pod', niečo ti ukážem,“ otočila sa a dvakrát pokývala ukazovák. Jej hosť ju kráčajúc hore schodmi ochotne nasledoval, a to aj vďaka dôvodu, veľmi impozantnému dôvodu, ktorý snád' každý chlap vtedy i teraz pochopí. V podkroví boli dve miestnosti. V tej prvej bola posteľ, krb a ešte aj dáka stará almara. Slamou vypchatá posteľ s vankúšom potiahnutým hýeňou kožušinou a tenkou prikrývkou pôsobila skromne, ale pohodlne. Na krbe bola položená ozdobná kovová urna (do ktorej sa radšej Roman nedíval) a priam nadľudsky voňajúca bylinná esencia v ružovo-zlatej krabičke. „To je vôňa kvetov zlatého lotosu,“ vysvetlila žena, „rastú iba v okolí vulkánu. Dostala som ich darom od Vathis.“ V tej chvíli jej čosi prebehlo hlavou. Bežala cez kúpeľňu na balkón a Romana ťahala za sebou. Naskytl sa mu úžasná možnosť pozorovať ranné slnko, ktorého lúče dopadali na lesklé tmavo-čierne nádvorie chrámového paláca.

Mohutné múry ochraňovali toto prekrásne miesto svojou veľkoleposťou, zatiaľ čo vysoký strom uprostred, obkolesený dlhočiznými stolmi prezentoval jeho význam. Celé to dotvárali hodvábné stany a ešte stredne veľké pódium. Romanov zrak sa v istú chvíľu uprel na otvárajúce sa krídla ťažkej okovanej brány. Zvonku ale neprišla žiadna armáda, len jeden človek v tmavom brnení a voľáky čierneho pantera, za ktorými sa brána vzápätí zatvorila. Žena tejto osobe veselo zamávala a už bežala dole na nádvorie za ňou. Roman sa trochu pomaľšie blížil tiež. Na osobu v čiernej koženej zbroji zosilnenej akýmisi tvrdými šupinami natretými tak, aby splývali s brnením sa žena vrhla ako zmyslov zbavená. Skočila jej do náručia a začala ju bozkávať. Niet divu, bol to opálený muž s vypracovaným telom hádam o stopu vyšší než Roman. Teda až do momentu, keď si zložil piesočnú masku, spod ktorej sa vysypali tmavohnedé vlasy po pleciah a zasvietili dve radostné ženské oči. Keď sa zdalo, že sú obidve dostatočne uspokojené so svojimi výkonmi, nižšia žena sa odtiahla, začala škrabkať pantera za ušami a prihovárať sa mu mierne čudným tónom: „A koľko divochov nám dnes Seftarko roztrhal? No povedz, no povedz... Kto rád trhá divochov, no ty, no ty, no ty...“ Šelma pokojne ležala, zatiaľ čo zmätený Roman sa stále len prizeral.

Vyššia žena si po chvíli zrejme uvedomila, že nie sú sami, tak štuchla do svojej družky so slovami: „Dobre, dobre, už si ho vybozkávala dosť.“ Jej hlas bol síce hrubší, no stále ženský. Nižšia žena sa postavila, zastrčila tej vyššej ruku zozadu do nohavíc, laškovne sa opýtala a prešla jej dlaňou po brade: „Ale, ale hádam nám len nežiarliš?“ „Ani nie,“ odvetila vyššia, „ale náš hosť sa tvári ako vyoraná myš,“ a ukázala na Romana. Nižšia žena okamžite svoju ruku zase vytiahla a opäť sa venovala hosťovi. „Myslím, že by si rád vedel, kto sme.“ „Patrilo by sa,“ dostal zo seba, „keď už ste mi teda zachránili život.“ Nižšia žena sa začala usmievať ešte silnejšie: „Takže tento malý kocúrik je náš Seftarko, teda vlastne Seftari, prevtelenie ľudského milenca bohyně Derketo.“ Vyššia žena, držiaca nižšiu pevne privinutú okolo pásu jej čosi pošepkala do ucha. „Ale chod!“ zasmiala sa nižšia a opäť sa sústredila na Romana. „Táto nezbednica tu,“ pokračovala, „to je Vathis, najudatnejšia bojovníčka a stvoriteľka Kontrolných dní.“ Roman si nebol istý, či je adekvátne nazývať niekoho, kto by vás jednou rukou rozdrvil „nezbednica“, no počúval ďalej. „A ja som Rtotari, najvyššia kňažka dvojtvárej bohyně!“ konečne sa predstavila. Roman otvoril ústa: „A ja som...“ „Áno, Roman z Leokarnassu,“ prerušila ho Rtotari, „rozprával si zo spania.“ Vathis sa zase naklonila k Rtotari a teraz jej povedala niečo, čo ju dohnalo k pýru.

„Keď už je o tom reč,“ červenala sa Rtotari, „mohol by si zobudiť ostatné kňazky a poprosiť ich, aby ti niečo uvarili? Vathis, zdá sa, potrebuje pomoc s kúpaním.“ Nato, držiac sa za ruky, radostne zutekali do vzdialenejšej časti chrámu, v ktorej mali svoje komnaty.

Roman tam len stál spolu s panterom Seftarim, ktorý ho svojou skoro trojmetrovou dĺžkou do značnej miery znervózňoval. Chvíľu na Romana hľadel, potom si ho oňuchal a nakoniec odkráčal nevedno kam. Roman sa pobral k jednému zo stanov. Odhrnutím čierneho závesu vpustil dovnútra slnko, ktoré spôsobilo mierne mrvenie a prevracanie sa ženských tiel ležiacich na zdobených lôžkach. Jedna pomaly zdvihla hlavu a keď uvidela nečakaného hosta, okamžite vyskočila na nohy a schmatla meč čo našla poruke. „Zmizni, počuješ! V tomto čase tu návštevníci už dávno nemajú čo hľadať!“ okríkla ho. Roman ešte nikdy nezažil, aby naňho vyskočila polonahá žena s mečom v ruke, tak len čo najzdvorilejšie vysvetlil: „Ja som priateľ! Rtotari vás prosí, nech mi uvaríte čosi pod zub.“ „Fakt?“ znížila kňazka svoju čepel, „v tom prípade,“ otočila sa na svoje kolegyne, „dievčatá, vstávame!“ Žiadna sa ani nepohla, akurát sa spomedzi nich ozvalo: „Daj pokoj, ešte je čas...“ Kňazka si povzdychla: „Tento mladý pán nás prosí, či by sme mu neuvarili niečo dobré.“ Nato všetky dievčatá povyskakovali z pelechov a len tak tak, že Romana za stôl nedoniesli na rukách. Potom sa natlačili k studni, kde si začali umývať tváre a ruky. Akonáhle boli všetky čisté, zakúrili pod veľkým roštom a pustili sa do diela. O pár minút dostal Roman na kamennej tácni rezeň zaliaty bobuľovou šťavou s chlebom, v drevenej miske objavil päť či šesť druhov ovocia, dokonca sa dočkal aj ríbezľového podpecníka s medom. Keď už do seba nevládal hádzať žiadne ďalšie jedlo, vypýtal si aspoň za krčah vody. Popýtal by aj niečo silnejšie, ale v spoločnosti toľkých krásnych a sporo odetých žien sa cítil nesvoj, aj keď by zrejme nemusel. Naopak, všetky ženy sa išli potrhať, aby naňho urobili dojem. On si ale nemohol pomôcť. Po výdatných raňajkách sa im patrične poďakoval a pobral sa poobzerat' si zvyšok paláca.

Ešte raz obišiel celé nádvorie a uvedomil si, že dom, v ktorom sa prebral, do miestnej architektúry priveľmi nezapadal. Zrejme bol postavený omnoho neskôr než samotný palác. Priblížil sa aj k pódiu z toho istého čierneho kameňa, z ktorého boli aj steny. Jedna z kňaziek mu neskôr povedala, že tento kameň sa nazýva kronyx. O takom kameni v živote nepočul, no geológia nebola jednou z jeho silných stránok. Zapáchali sa mu ale kamenné sochy mačiek vedúce až k samotnému vrcholu pyramídy, asi

troj či štvorposchodovej, korunovanej nablýskaným, opäť zlato-čiernym oltárom bohyně Derketo. Socha samotnej bohyně bola asi päť metrov vysoká a zhruba rovnako široká, pretože rozprestierala ruky a sledovala dianie pod sebou. Roman sa priblížil a všimol si drevené dvere vstavané do boku pyramídy. Chcel ich otvoriť, no zvuky „kúpania“ vychádzajúce odtiaľ ho dostatočne presvedčili, aby si držal odstup. Pokračoval radšej hore schodmi, kde objavil majestátny trón z rýdzeho zlata. Mal v úmysle prehliadnuť si podrobnejšie aj oltár, ale včely obletujúce kvety naokolo mu v tom zabránili. Zhora ale uvidel, že celý komplex sa nachádza na akejsi hore nad širokou riekou. Nevidel presne, no zdalo sa mu, že tam kdesi v diaľke sa črtajú vysoké kamenné múry. Keď sa vynadíval dosť, vrátil sa nazad k veľkému stromu uprostred nádvorja. Všetky ženy už boli odeté rovnako ako Rtotari, teda až na to, že pruh pripínajúci ich lebkovú masku k hlave nebol zlatý, ale len čierny. Opýtal sa na to a vysvetlili mu, že to je preto, aby každý vedel, že má tú česť s veľkňazkou. Zaujali ho aj zafírovo-modré dýky zasunuté za remeň obopnutý okolo pása. „Sú to nástroje rituálu,“ vysvetlili mu. „Čo je to za rituál?“ vyzvedal. Najstaršia z kňaziek, ktorej dlhé vlasy už mierne prešediveli, no duch i telo boli stále výkonné, odpovedala: „Počkaj na súmrak, chlapče, dozvieš sa...“ So stmievaním sa opätovne otvorila hrubá brána. Rtotari po boku s Vathis rozpažila ruky a stojaca zvolala: „Rozkoš každému!“ Do vnútra sa vrátil dav mužov všetkých rás a vekov. Bežal priamo k zástupu uctievačiek dvojtvárej bohyně. Chudák Roman sa ani nespamätal a keby ho čiasi ruka neschmatla a nevtiahla do jedného zo stanov, zástup by ho bol rozdupal. Roman pod dľaňami cítil kožený koberec. Opatrne otvoril oči a uzrel, že spolu s ním tam je aj tá staršia kňazka práve nalievajúca víno do dvoch kalichov. Jeden mu podala, druhý si vzala a prisadla si na koberec. Roman sa cítil zvláštne. Akoby aj, keď táto žena, ktorá mohla byť jeho matkou, možno aj starou matkou, akoby ho čudným spôsobom priťahovala. Hanbil sa pred ňou. Hanbil sa natoľko, že nastala tá známa trápna minúta ticha. Žena sa mu prihovorila: „Musel si Rtotari vážne potešiť, synak.“ „Prečo myslíte?“ nechápal. Staršia kňazka sa s úsmevom zahľadela do svojho pohára. „Normálne musia všetci platiť,“ a uchlipla si. „Platiť za čo?“ stále nechápal. Žena skoro vyprskla víno čo mala v ústach. Nežne pohladila veľkého chlapca po nakrátko ostrihaných kučeravých vlasoch. „Ách, aký si len chutný. Vždy som chcela mať takého nevinného chlapčeka!“ povedala. Roman sa na ňu zadíval vytreštenými očami. „Na čo myslíš, chalanisko jedno?! Však syna! Milencov takých už mala som dosť. A úprimne ti poviem – nikdy viac!“ Roman si odľúkol. „Ta-takže vy ma tu ne-nechcete...?“ koktal. „Synak, aby si po prvý raz v živote bol pomilovaný

starou babou? To neželám ani najhoršiemu nepriateľovi!“ Polovlhkými očami sa do nej zaboril, ale neprerazil čo i len prvú vrstvu jej obalu: „Ako viete, že som, že som ešte...?“ „Pffftt,“ mávla rukou, „vidím ti to na očiach. A aj na tom, aký si len nesmelý.“ Slzy mal už vážne na krajíčku, tak z posledných síl svojej povrchovej mužnosti poprosil: „Prosím, nevyzradíte to? Nechcel by som byť medzi vami za najväčšiu babu...“ To zrejme túto amazonku dojalo. Pritúlila si ho, položila si jeho hlavu na kolená a hladila ho, až kým nezaspal, dokonca zrejme aj dlho potom. A ako svetlo horáka pomaly zhasínalo a rev nabudených mužov a žien postupne utíchal, slnko opäť vyšlo.